

Томас Ернесѝ Хјум

ЈЕСЕН

Јесен

Додир хладноће у јесењој ноћи -
Ходао сам напољу,
И видео румени месец који се наднео над ограду
Као фармер црвеног лица.
Нисам се зауставио да разговарам, већ сам само климнуо главом,
А унаоколо су биле сетне звезде
Лица белих као у градске деце.

Изнад дока

Изнад мирног дока у поноћ,
Умршен у високу ужад катарке
Виси месец. Што је изгледало тако далеко
Сада је само дечији балон, заборављен после игре.

Човек у вранином гнезду (пази човече)

Необични звуци ветра који дува
Поред катарке, у усамљеној ноћи.
Можда то море звижди - глуми радост
Да сакрије страх
Као дечак из села
Који дрхтећи пролази поред црквеног дворишта.

Слике

Старе зграде су некада биле градилишта
И звиждук радника.

*

Њена се сукња дигла као тамна магла
Са стубова од аметиста.

*

Звуци су трепетали
Као слепи мишеви у зору.

*

Наборани рубови сукње
Одскачу као таласи од стене.

Напомена преводаиоца:

Песме Т. Е. Хјума су понекад римоване. Рима је готово увек случајна. Приликом превођења одлучио сам се да их не римујем. Пошто су ово песме које илуструју Хјумове идеје, из којих ће настати имажизам, било ми је важно да очувам оно што је срж те поетике - прецизност слике и језика. Посматрајући Хјумову риму са историјско-књижевног становишта, може се рећи да њена употреба представља врсту компромиса са старијом поезијом.